

ESKİMEYEN GÖÇEBE

Hatırını kırmadan kimsenin
Geçtim kale kapılarından bir gölge gibi
Nefesimi bırakıp bir yudum
Gökyüzünün çatına
Gevşettim bileklerimdeki yüzyıllık ağrısı
Arkası karanlık tüm anlamları terk ettim
Şehrin yüzüne okudum tüm duaları
Su indi
Çok uzak değilim artık denize

Avuçlarıma hayat diye yuva yapar göçebe bir kuş
Kaçacak olsam bunu kimse bilmez
Mutlak bir yalnızlık konar kanatlarıma
Ben koro hâlinde en çok kendine bağırın
Bir karanfili alıp göğsüne takan
Kendini adayan seher vaktine
Çıkamaz sanılan yollardan çıkıp gelen
Eskimeyen bir göçebe

Unutulmuş bir yaz akşamı gibiyim
Dönüp duruyor içimde notası kırılmış ezgi
Sesimde sesinin rengini kim arıyorsa
Uzun uzun meşgul çalacak
Beni bulamayacak kimse
Ben şimdi çok eski bir Mustafa
Evini kalbinde taşıyan
Göçüp durduğuma bakma

Mustafa Uçurum